U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Filipa Dienstbiera v právní věci žalobce: **E. T.**, zastoupen Mgr. et Bc. Filipem Schmidtem, LL.M., advokátem se sídlem Ovenecká 78/33, Praha 7, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 5. 2016, č. j. OAM-174/ZA-ZA05-ZA14-R2-2012-I, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 8. 6. 2017, č. j. 43 Az 32/2016 – 59,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Odměna ustanoveného advokáta Mgr. et Bc. Filipa Schmidta, LL. M., **se určuje** částkou **4.114 Kč**. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Nynější věc je před Nejvyšším správním soudem projednávána již podruhé. V předcházejícím řízení podala matka žalobce jménem svým a v té době i jménem svého nezletilého syna E. (nyní žalobce) kasační stížnost proti rozsudku krajského soudu, jímž byla zamítnuta žaloba proti rozhodnutí žalovaného, kterým jí a jejímu synovi nebyla udělena mezinárodní ochrana podle § 12 – 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, v rozhodném znění (dále jen „zákon o azylu“).

[2] Nejvyšší správní soud o této kasační stížnosti rozhodl rozsudkem ze dne 16. 4. 2015, č. j. 5 Azs 150/2014 - 62 (dále jen „kasační rozsudek“), kterým zrušil jak rozhodnutí krajského soudu, tak rozhodnutí žalovaného s odůvodněním, že skutkové

závěry žalovaného nemají ve spisovém materiálu oporu, případně jsou s nimi v rozporu. Žalovaný si dle kasačního soudu neopatřil dostatečné množství podkladů, které by měly vypovídací hodnotu ve vztahu k azylovému příběhu stěžovatelů a mohly jejich tvrzení o pronásledování potvrdit či vyvrátit. Věc proto vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

[3] Dne 31. 5. 2016 vydal proto žalovaný nové rozhodnutí č. j. OAM-174/ZA-ZA05-ZA14-R2-2012-I, kterým rozhodl, že mezinárodní ochrana podle § 12 – 14b zákona o azylu se žalobci neuděluje.

[4] Proti tomuto rozhodnutí žalobce brojil žalobou u Krajského soudu v Hradci Králové. Krajský soud žalobu zamítl jako nedůvodnou. Proti rozsudku podal žalobce (stěžovatel) v zákonné lhůtě kasační stížnost.

[5] Kasační stížnost je přípustná. Jelikož se jedná o věc mezinárodní ochrany, zabýval se Nejvyšší správní soud nejprve v souladu s § 104a s. ř. s. otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje zájmy stěžovatele. Není-li tomu tak, odmítne ji jako nepřijatelnou.

[6] Institut nepřijatelnosti a jeho dopady do soudního řízení správního Nejvyšší správní soud podrobně vyložil v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, č. 933/2006 Sb. NSS, v němž interpretoval neurčitý právní pojem *„přesah vlastních zájmů stěžovatele*“. O přijatelnou kasační stížnost se dle výše citovaného rozhodnutí může jednat v následujících typových případech: (1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu; (2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně; (3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikatorní odklon; (4) pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně právního postavení stěžovatele.

[7] Stěžovatel k otázce přijatelnosti své kasační stížnosti, respektive podstatnému přesahu vlastních zájmů uvedl, že v řízení došlo k zásadnímu pochybení, které mohlo mít dopad do jeho hmotněprávního postavení. Stěžovatel má za to, že v jeho případě krajský soud hrubě pochybil ve výkladu hmotného nebo procesního práva a že nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu.

[8] Nejvyšší správní soud se v obecné rovině zabýval důvody přijatelnosti kasační stížnosti a dospěl k závěru, že kasační stížnost je nepřijatelná.

[9] Kasační soud uvádí, že o zásadní právní se pochybení může jednat mj. tehdy, pokud soud *„v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva. Zde je však třeba zdůraznit, že Nejvyšší správní soud není v rámci této kategorie přijatelnosti povolán přezkoumávat jakékoliv pochybení krajského soudu, ale pouze pochybení tak výrazné intenzity, o němž se lze důvodně domnívat, že kdyby k němu nedošlo, věcné rozhodnutí krajského soudu by bylo odlišné. Nevýrazná pochybení především procesního charakteru proto zpravidla*

nebudou dosahovat takové intenzity, aby způsobila přijatelnost následné kasační stížnosti“ (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39).

[10] Rozhodnutí žalovaného vychází z relevantních podkladů a neobsahuje ani jiné vady, k nimž je soud povinen přihlížet z úřední povinnosti Stejně tak rozsudek krajského soudu odpovídá požadavkům judikatury Nejvyššího správního soudu na jeho přezkoumatelnost (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 – 75; rozsudek ze dne 13. 6. 2007, č. j. 5 Afs 115/2006 – 91). Nejvyšší správní soud neshledal v napadeném rozsudku, že by krajský soud pochybil při výkladu hmotného a procesního práva či jiným způsobem, kterým by dosahoval výrazné intenzity ve smyslu usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39.

[11] Stěžovatel dále uvedl, že žalovaný si nezajistil dostatek podkladů ohledně chování komunity jezídů k bývalým členům, ochraně proti pronásledování z jejich strany a ochraně proti domácímu násilí v souvislosti s otcem stěžovatele. Informace pak nesprávně právně hodnotil.

[12] Postavením stěžovatelovy rodiny se Nejvyšší správní soud zabýval již v rozsudku ze dne 8. 11. 2017, č. j. 2 Azs 260/2017 - 40, když rozhodoval o kasační stížnosti matky stěžovatele, kde uvedl, že: „*Žalovaný v napadeném rozhodnutí retrospektivně hodnotil stěžovatelčiny možnosti obrátit se s žádostí o pomoc i na jiné obyvatele země původu, než na příslušníky jezídské komunity, to však především v ohledu bezprostředního poskytnutí materiálního zázemí a umožnění uspokojování základních životních potřeb stěžovatelky. Z rozhodnutí naopak nikterak neplyne, že by žalovaný přenášel povinnost ochrany stěžovatelky před případným fyzickým útokem ze strany jejího bývalého manžela právě na stěžovatelčiny souvěrce v zemi původu nebo na její rodinu. Stěžovatelka navíc sama před správním orgánem vypověděla, že se arménská policie odmítla zabývat jejím vyloučením z jezídské komunity, na druhou stranu však konstatovala svou pravomoc k ochraně stěžovatelky před případnou trestnou činností (bez rozlišení, zda bude pachatel motivován náboženskými či rodinně-vztahovými pohnutkami). Žalovaný si náležitým způsobem opatřil dostupné informace k posouzení, zda arménská komunita jezídů aktivně pronásleduje své bývalé členy. Z obsahu správního spisu je zřejmé, že stěžovatelčina konverze ke křesťanství vyvolala jistou averzi tamní jezídské komunity vůči její osobě, z ničeho ovšem neplyne (stěžovatelka ostatně ani netvrdí), že by tato byla představována aktivním pronásledováním stěžovatelky. Z dostupných informací je totiž patrné, že se jezídská komunita ve vztahu ke konvertitům spíše omezuje na jejich ostrakizaci. Dle zjištění žalovaného ovšem tvoří jezídi přibližně 1,3 % arménské populace, na rozdíl od většiny obyvatel křesťanského náboženského vyznání. Nelze se proto domnívat, že by stěžovatelčino vyloučení z jezídské komunity mělo představovat nepřekonatelnou překážku jejího života v Arménii, neřešitelnou např. využitím možnosti vnitřního přesídlení, jak správně poznamenal žalovaný a ve shodě s ním i krajský soud.*“ Toto rozhodnutí poskytuje dostatečnou odpověď i na stěžovatelovy námitky.

[13] Stěžovatel uváděl též rozpor mezi spisovým materiálem a azylovým posouzením jeho obav z nástupu do armády.

[14] Nejvyšší správní soud však konstantně judikuje, že: „*Odmítání nástupu k výkonu základní vojenské služby, která je ve státě původu povinná, nelze bez dalšího považovat za důvod pro udělení azylu podle § 12 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění zákona č. 2/2002 Sb., zvláště není-li takové odmítání spojeno s reálně projeveným politickým přesvědčením nebo náboženstvím.*“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2004, č. j. 5 Azs 4/2004 – 49). Samotné odmítání vojenské služby tedy odůvodněné obavy z pronásledování ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu ještě nezakládá, a to ani tehdy, pokud by výkon vojenské služby byl spojen s rizikem účasti při bojových akcích ve válečném konfliktu. Branná povinnost je totiž sama o sobě zcela legitimním požadavkem každého státu kladeným na jeho občany (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 8. 2012, č. j. 2 Azs 17/2012 – 44, nebo usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 8. 2015, č. j. 6 Azs 113/2015 – 30, ze dne 17. 6. 2015, č. j. 6 Azs 86/2015 – 31, ze dne 22. 7. 2015, č. j. 2 Azs 160/2015 – 43, nebo ze dne 10. 9. 2015, č. j. 2 Azs 175/2015 – 34).

[15] Stěžovatel brojil též proti nesprávnému právnímu posouzení vážné újmy ve smyslu doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu, neboť byl přesvědčen, že obavy z výkonu vojenské služby, která je v Arménii problematická, dosahují intenzity mučení či nelidského či ponižujícího zacházení.

[16] Doplňkovou ochranu je možné udělit dle § 14a odst. 1 ve spojení s odst. 2 písm. b) zákona o azylu v případě, že cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, by při vrácení do země, jejímž je státním občanem, hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy ve smyslu mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu. Tyto pojmy je třeba vykládat v souladu s čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Klíčovým pojmem v této otázce je reálnost nebezpečí takové hrozby [(srov. rozsudek velkého senátu ze dne 28. 2. 2008, Saadi proti Itálii (stížnost č. 37201/06, ECHR 2008)]. Pouhá možnost špatného zacházení sama o sobě neznamená porušení článku 3 Úmluvy. Reálným nebezpečím nutno rozumět, že ve významném procentu případů obdobných situaci stěžovatele dojde k nežádoucímu následku, takže stěžovatel má dobré důvody se domnívat, že takovýto následek může s významnou pravděpodobností postihnout i jeho (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 3. 2008, č. j. 2 Azs 71/2006 - 82). Takový závěr však v současném případě nebylo možno učinit.

[17] Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu tedy poskytuje dostatečnou odpověď na tvrzení stěžovatele uvedená v kasační stížnosti a Nejvyšší správní soud neshledal ani žádné další důvody pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Za těchto okolností kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele.

[18] Nejvyšší správní soud tak v dané věci uzavírá, že žalovaný i krajský soud v souladu s výše citovanou judikaturou, od které nebylo jakéhokoliv důvodu se odchylovat, správně vyhodnotily situaci stěžovatele. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu všech žalobních námitek a posuzoval relevanci stěžovatelem uváděných skutečností s ohledem na kritéria pro udělení mezinárodní ochrany. Rozhodnutí žalovaného přitom

vycházelo z dostatečně zjištěného skutkového stavu v návaznosti na tvrzení stěžovatele či jeho matky ve správním řízení. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný vypořádal všechny azylově významné důvody ve vztahu ke všem ustanovením zákona o azylu upravujícím možnost a podmínky udělení mezinárodní ochrany.

[19] Nejvyšší správní soud z výše uvedených důvodů kasační stížnost stěžovatelů odmítl jako nepřijatelnou podle § 104a odst. 1 s. ř. s.

[20] Výrok o náhradě nákladů řízení se při odmítnutí kasační stížnosti opírá o § 60 odst. 3, větu první, s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s, podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, pokud byla kasační stížnost odmítnuta.

[21] V řízení před krajským soudem byl stěžovateli usnesením ze dne 14. 7. 2016, č. j. 43 Az 32/2016 - 19, ustanoven zástupcem Mgr. et Bc. Filip Schmidt, LL.M., advokát. Dle § 35 odst. 9 *in fine* s. ř. s. zastupuje ustanovený zástupce, je-li jím advokát, účastníka i v řízení o kasační stížnosti. Hotové výdaje a odměnu za zastupování platí v takovém případě stát (§ 35 odst. 9 ve spojení s § 120 s. ř. s.).

[22] Nejvyšší správní soud přiznal advokátovi odměnu za jeden úkon právní služby, spočívající v podání kasační stížnosti (včetně jejího doplnění) [§ 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů], ve výši 3.100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) a § 7 bod 5. téže vyhlášky], k čemuž náleží náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 3 téže vyhlášky) za jeden úkon právní služby. Zástupce stěžovatele je plátcem daně z přidané hodnoty, proto se jeho odměna zvyšuje o částku 714 Kč odpovídající této dani. Celkem tedy odměna ustanoveného zástupce činí částku ve výši 4.114 Kč, jež mu bude vyplacena do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. listopadu 2017

JUDr. Marie Žišková
předsedkyně senátu